



*Hercegovački fratar
partizansko "oslobodenje" 1945.
dočeka s metkom u glavi*

fra **Mariofil SIVRIĆ**

32 godine
pomoćnik gvardijana samostana u
Širokom Brijegu
Franjevačka hercegovačka
provincija - Mostar

Rođen je 10. veljače 1913. u Međugorju, od oca Nikole i majke Anice, rođ. Prskalo. Pučku školu završio je u Međugorju, franjevačku klasičnu gimnaziju na Širokom Brijegu, a bogosloviju u Mostaru. Franjevački habit obukao je 1930. godine. Za svećenika je zaređen 1936. godine. Svoj kratki svećenički život uglavnom je proveo u Širokom Brijegu kao kapelan, odgojitelj i kao vikar samostana, tj. pomoćnik gvardijana u samostanu na Širokom Brijegu. Partizani su ga ubili 12. veljače 1945. negdje u okolici Širokog Brijega.

Tijekom našeg višegodišnjeg istraživanja mučenika Crkve u Hrvata došli smo do gospodina Marijana Sivrića kojemu je pokojni fra Mariofil bio stric, kao i do Ivana Sivrića, brata pokojnoga Mariofila. Oni su nam dali sljedeću izjavu:

Pok. fra Mariofil mladu misu je dao 1936. godine. U 10. mjesecu iste godine odlazi u Bratislavu (Slovačka) na daljnji studij, odakle se vraća 1940. godine na Široki Brijeg, gdje je radio sve do svoje smrti.

Imao je smisla za organizaciju rada. Bio je meštar za čitav samostan. Vodio je ekonomat, a osim toga radio je i s dacima. Imao je smisla i za umjetnost. Bio je pjesnik, a svirao je i gusle.

Prije nego što su partizani došli, stari svećenici su mu govorili da bježi jer je mlad i može se izvući. Međutim, fra Mariofil je rekao: "Ja neću od svoga naroda", te je tri dana nakon masakra pokopavao mrtve svećenike, a kasnije su partizani došli, odveli ga iz samostana iz Širokog Brijega i ubili. Gdje je ubijen ne znamo, a postoji nekoliko verzija o njegovoj smrti.

Prva verzija je da je ubijen u Polugrinama kod Širokog Brijega; druga verzija je da je ubijen kod Zagvozda, između Vrgorca i Imotskog, a postoji i verzija da je bačen u Plavo jezero kod Imotskog...

Naše su skromne prognoze da je ubijen negdje u okolici Širokog Brijega, iz jednostavnog razloga što su partizani tada pobili toliko ljudi da ih nisu imali vremena voditi

kilometrima izvan Širokog Brijega pa ih tamo ubijati, nego su ih odmah ubili i zakopali u kakvu grabu.

Dr. fra Andrija Nikić u svojoj knjizi *Hercegovački franjevački mučenici* (1992.) piše:

Idealan, savjestan i poletan svećenik. Bio je svećenik neporočna života, jednostavan i drag... Za vrijeme ratnih stradanja Širokog Brijega, mrtve je pokapao, a žive brabrio.

I ovaj svećenik koji je žive hrabrio, a mrtve pokapao završio je mučeničkom smrću. Njega nije imao tko pokopati. Možda bi to i učinili, odnosno sigurno bi to učinili njegovi vjernici da su znali gdje je ubijen i gdje mu tijelo počiva. No, kao i mnogima drugima, grob mu je ostao nepoznat. Mrtva usta ne govore, a njihove ubojice, od kojih su još mnogi živi i primaju hrvatske mirovine (Druga dalmatinska!) šute i glu-me antifašiste zahvaljujući činjenici da iako je komunizam propao, još nijedna država nastala na tlu bivše Jugoslavije nije donijela ni jednu sudsku presudu ni jednom partizanu za partizanske zločine! Sramota!

Izvori i literatura:

Iskaz Marijana i Ivana Sivrića, 13. 3. 1993.

Nikić, dr. fra Andrija, *Hercegovački franjevački mučenici*, Mostar, 1992., str. 191-192.